

О. ХЕНРИ

МЕЖДУ ДВА РУНДА

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1993

chitanka.info

Майската луна хвърляше силна светлина върху частния пансион на госпожа Мърфи. Ако се справите с календара, ще разберете върху каква огромна територия падаха нейните лъчи. Пролетта беше в разгара си и скоро щеше да последва разгара на сенната хрема. Парковете гъмжаха от нова зеленина и от зелени купувачи от западните и южните щати. Цъфтяха цветя и процъфтяваха курортните агенти; въздухът и съдебните присъди омекваха; навред се въртяха латерни, шадравани и карти.

Прозорците на пансиона на госпожа Мърфи бяха отворени. На високата площадка пред входа група пансионери седяха на кръгли черджета, подобни на палачинки.

На един от прозорците на втория етаж госпожа Маккаски чакаше мъжа си. Вечерята изстиваше на масата. Колкото и да бе гореща, горещината ѝ премина у госпожа Маккаски.

Маккаски се прибра в девет. Носеше палтото си на ръка, а лулата в зъбите. Той се извини на пансионерите на площадката, докато си проправяше път между тях и избираше къде да стъпи с невероятно големите си ходила.

Когато отвори вратата на стаята, остана приятно изненадан: вместо обичайното колело от печката или пресата за картофи към него полетяха само думи.

Господин Маккаски реши, че милата майска луна е смекчила сърцето на съпругата му.

— Аз всичко чувам — полетяха към него заместителите на кухненската посуда, — на всяка пачавра се извиняваш, че си настъпил полите ѝ с крачищата си, а на жена си шията ще настъпиш и все едно нищо, пък аз чакам ли, чакам, очите ми се изгледаха, вечерята изстина, дето я стъкмих с последните пари, щото ти всичко изпукваш в събота при Галахър, а на всичко отгоре днес два пъти идвах от газовата компания да си искат таксата.

— Жено — каза господин Маккаски, като метна на един стол палтото и шапката си, — не пискай толкова, че ще ми развалиш апетита. И не се отнасяй презрително към учтивите обноски, така рушиш цимента, който споява тухлите на основите на обществото. Щом две дами стоят на пътя му, кавалерът просто е длъжен да поиска разрешение да мине между тях. Махни си, ако обичаш, свинската зурла от прозореца и слагай масата.

Госпожа Маккаски се вдигна тежко от мястото си и отиде при печката. По някои признаци Маккаски разбра, че не го чака добро. Когато краищата на устата ѝ паднат ниско, като барометър, това предвещава градушка — от глеч, емайл и метал.

— Ще ти дам аз на тебе една свинска зурла! — кресна госпожа Маккаски и запрати по стопанина си кастрол, пълен с бекон и ряпа.

Господин Маккаски не беше новак в този род дуели. Той знаеше какво трябва да последва подир откриването. На масата имаше печена свинска пържола, гарнирана с трилистник. Той си послужи с нея и получи в отговор хлебен пудинг в глинен съд. Парче швейцарско сирене, добре изстреляно от мъжа ѝ, улучи госпожа Маккаски под окото. Когато тя отвърна с отлично прицелен кафеник, пълен с гореща, тъмна, нелишена от аромат течност, с това би трябвало да завърши менюто, а с него и битката.

Ала господин Маккаски разбираше от кулинарно изкуство. Нека безпаричните бохеми завършват яденето си с чашка кафе. Нека правят тази досадна грешка. Той ще направи нещо по-хитро. Купичките за изплакване на пръстите не бяха извън обсега на неговия жизнен опит. В пансиона на Мърфи не се употребяваха, но техният еквивалент му беше под ръка. Той тържествено зафучи един емайлиран леген към главата на своя брачен противник. Госпожа Маккаски се дръпна навреме. Тя посегна към ютията — нещо тонизиращо преди лягане, — с която се надяваше да сложи край на този гастрономичен двубой. Но някакъв силен писък долу ги спря и ги накара да сключат неволно примирие.

На тротоара пред къщата стоеше полицаят Клири и наострил ухо, се вслушваше в тряска на разбиващите се домашни потреби.

„Пак този Джон Маккаски и благоверната му — разсъждаваше полицаят. — Дали да не се кача да ги разтърва? Не, няма. Та това са женени хора, нямат кой знае какви удоволствия. Ще мирясат скоро. Сигурно няма да вземат съдини от съседите.“

И тъкмо в този миг от долния етаж се разнесе пронизителен вопъл — израз на страх или на безутешна мъка. „Трябва да е някоя котка“ — каза си полицаят Клири и закрачи бързо надолу по улицата.

Пансионерите на площадката се размърдаха. Господин Туми, застрахователен агент по рождение и следовател по призвание, влезе вътре да изследва причината за този вик. Върна се да съобщи, че

малкият на госпожа Мърфи, Майк, е изчезнал. Непосредствено след вестителя изскочи самата госпожа Мърфи, тежка двеста паунда, която се обливаше в сълзи и обзета от истерия, пищеше до небесата за загубата на трийсет паунда лунички и бели. Неприятна гледка, наистина, но господин Туми седна до госпожица Пърди, модистка, и ръцете им се стиснаха съчувствено. Сестрите Уолш, стари моми, които вечно се оплакваха от шума по коридорите, мигом се заинтересуваха дали някой не се е сетил да надзърне зад стоящия часовник.

Майор Григ, който седеше до дебелията си жена на горното стъпало, стана и си закопча палтото.

— Изчезнал ли е? — възкликна той. — Ще претършувам целия град.

Жена му не му позволяваше да излиза след залез слънце. Но сега каза с баритоновия си глас:

— Върви, Лудовик! Каменно сърце има онзи, който може да гледа безучастно мъката на една майка и да не ѝ се притече на помощ.

— Дай ми трийсет... или по-добре шейсет цента, любов моя — каза майорът. — Кой знае колко далеч се е изгубило. Ще ми трябват за трамвай.

Старецът Дени от четвъртия етаж, който седеше на долното стъпало и четеше вестника си на светлината на уличната лампа, обърна страниците, за да си довърши статията за стачката на дърводелците. Госпожа Мърфи виеше към луната:

— О, къде е Майк, за бога, къде е детенцето ми?

— Кога го видяхте последния път? — попита старецът Дени, поглеждайки с едно око бележката за профсъюза на строителите.

— Ох — изпъшка госпожа Мърфи, — знам ли, вчера, а може би преди четири часа. Не помня. Пропадна вдън земя, милото ми детенце. Тази сутрин играеше на тротоара, а дали не беше в сряда? Толкова много работа имам, не мога да помня всичко. Но претърсих цялата къща от тавана до мазето. Няма го и толкоз. О, боже мой...

Смълчан, мрачен, огромен, градът винаги издържаше нападките на своите хулители. Казват, че е твърд като желязо; казват, че в гърдите му не бие милостиво сърце; сравняват улиците му с глухи дебри и с пустини от застинала лава. Ала под твърдата черупка на омара може да се намери сочно, вкусно месо. Възможно е да се намери и по-уместно

сравнение. И все пак, никой не бива да се обижда. Не бихме нарекли омар онзи, който няма дълги, яки щипки.

Нито една беда не засяга човешкото сърце толкова тежко, колкото изчезването на малко детенце. Детските крачка са толкова несигурни и слаби, а пътищата — толкова стръмни и непознати.

Майор Григ стигна скоро до ъгъла и след няколко крачки попресечката влезе в заведението на Били.

— Чаша уиски, моля — каза той на келнера. — Да сте видели наоколо едно кривокрако грозно дяволче на около шест години, изгубило се е тук някъде?

На площадката господин Туми все още държеше ръката на госпожица Пърди.

— Представете си го само, миличкото! — казваше госпожица Пърди. — Да се изгуби самичко, без майка си... Може да е попаднало под железните копита на препускащи коне, о какъв ужас!

— Права сте — съгласи се господин Туми и стисна ръката ѝ. — Дали да не тръгна и аз да го търся?

— Да, разбира се, това е ваш дълг — отвърна госпожица Пърди. — Но, господин Туми, вие сте толкова смел, толкова безразсъден, ами ако ви се случи нещо, тогава как...

Старецът Дени четеше за заключението на арбитражната комисия, като следеше с пръст редовете.

На втория етаж господин и госпожа Маккаски се приближиха до прозореца да си поемат дъх. Господин Маккаски чистеше с показалец стърганата ряпа от жилетката си, а съпругата му триеше окото си, подлютило се от солената пържола. Чули врявата долу, двамата подадоха глави от прозореца.

— Малкият Майк е изчезнал — каза тихо госпожа Маккаски. — Такъв сладък пакостник, същинско ангелче.

— Заплеснало се е някъде — каза господин Маккаски и се надвеси навън. — Това вече си е беда. Нали е детенце. Виж, да беше жена, пет пари не давам, без жени е къде по-спокойно.

Госпожа Маккаски остави без внимание последните думи и хвана мъжа си за рамото.

— Джон — подзе сантиментално тя, — изчезнало е детенцето на госпожа Мърфи. Това е голям град, ей, кой знае колко дечица се губят.

Шестгодишно е, горкото. И нашето щеше да бъде толкова, ако го бяхме родили преди шест години.

— Да, ама не — каза господин Маккаски, придържайки се към фактите.

— Но ако се беше родил, Джон, представи си каква мъка щяхме да изживеем тази вечер, нашият мъничък Филан, може да се е изгубил, може да са го откраднали.

— Говориш глупости — отвърна Маккаски. — Щях да го кръстя Пат, на баща си.

— Нищо подобно! — отвърна без гняв госпожа Маккаски.

— Моят брат струва сто пъти повече от твоите смотани Маккаски. На него щях да го кръстя. — Тя се облегна на прозореца и погледна надолу към бъркотията и суматохата.

— Джон — додаде нежно тя, — извинявай, ако съм сторила нещо лошо.

— Да, пудингът беше лош — отвърна мъжът ѝ, — рязката също, а кафето още по-лошо. А бе вечеря колкото да не е без хич, това е, и не ме заблуждавай.

Госпожа Маккаски взе ръката на мъжа си в своята и поглади мазолестата му длан.

— Слушай как се вайка горката госпожа Мърфи — каза тя. — Такова мило детенце да се изгуби в този чудовищен град — това е ужас. Ако беше нашият мъничък Филан, сърцето ми щеше да се скъса.

Господин Маккаски непохватно измъкна ръката си от нейната, но веднага я сложи на рамото ѝ.

— Това е глупост, разбира се — каза той възгрубо, — но и аз щях да страдам жестоко, ако с нашия... Пат се беше случило нещо. Само че ние нямаме деца. Понякога съм нелюбезен с тебе, Джуди, дори груб. Но не ми обръщай внимание.

Те се облегнаха един до друг на прозореца и насочиха вниманието си към драмата, която се разиграваше долу.

Дълго стояха тъй. На тротоара се тълпяха хора, блъскаха се и огласяха улицата с глъч, въпроси, слухове и нелогични предположения.

По едно време гълчавата и шумът пред пансиона се усилиха.

— Какво става там, Джуди? — попита господин Маккаски.

— Това е гласът на госпожа Мърфи — каза жена му като се вслуша. — Казва, че намерила Майк под кревата заспал зад рулото

линолеум.

Господин Маккаски се разсмя гръмко.

— Ето ти го твоя Филан — подхвърли злобно той. — Пат никога не би изиграл такъв гаден номер. Ако детенцето, което нямаме, беше откраднато или изчезнало, ами нека се казва Филан и да се свира под кревата като мръсен помияр.

Госпожа Маккаски се вдигна тежко от мястото си и тръгна към бюфета — краищата на устата ѝ бяха отпуснати.

Полицаят Клири се появи иззад ъгъла, когато тълпата вече се разпръсваше. Изумен, той нададе ухо към прозорците на Маккаски, откъдето отново долиташе грохот на паници и чинии и звън на домакински уреди. Полицаят Клири извади часовника си.

— И таз добра! — възкликна той. — Джон Маккаски и благоверната му се бият вече час и четвърт по моя часовник. Госпожата е два пъти по-тежка от него. Господ да му е на помощ.

Полицаят Клири отново свърна зад ъгъла.

Старецът Дени сгъна вестника си и забърза нагоре по стълбата точно навреме, защото госпожа Мърфи вече заключваше вратата за през нощта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.